

Martina
Jakubová

PÁN DARCY

Keď sa nevraživosť
zmení na silnú príťažlivosť

MOTÝL

PÁN
DARCY

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli romány:

Dotyky vášne

P. S. Hladám chlapa

Líštička

Risikantná hra

Pád do ticha

Tajomný cudzinec

Zakázané pokušenie

Srdce neoklameš

PÁN DARCY

Martina Jakubová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

PÁN DARCY

Copyright © 2024 Martina Jakubová

Zodpovedná redaktorka: Stella Ondrejčíková

Foto na obálke: Solomka/shutterstock

Dizajn © Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2024

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-384-2

Ďakujem a venujem...

*I. za to, že do mňa neustále hučala,
aby som písala, lebo už nemá čo čítať.*

*M. za vnútornú pohodu, bez ktorej by
táto kniha nebola dopísaná.*

1. KAPITOLA

Tereza

Dokonale si pamätám, ako sa Peťa tvárila, keď som sa vrátila z toalety k stolu.

„Dobre, tak po prvé, tvár sa úplne normálne, okej?“

„Myslíš tak ako ty?“ pozrela som na ňu s mierne nadvihnutým obočím.

Ignorovala moje slová a pokračovala: „No, vieš, ako si vravela, že chceš dnes večer stretnúť nejakého sexi nabijaka?“

„Viem. Hovorím to zakaždým, keď ideme von. Prečo? Zastavil sa tu Jamie Dornan?“

„Ou, ou,“ zapišťala, vrhla *hláááavne nenápadný* pohľad ponad moje plece a potom znovu pozrela na mňa. „Okej, mám dvadsať sekúnd. Taaakže, kým si bola na večku, prišli konečne tí Maťovi kamaráti a jeden z nich je mňááám. Dobre, už idú, bacha, tvár sa, že nič nevieš, hej?“

Pustila moju ruku a odpila si z pohára pred sebou tváriac sa, akoby som tam odrazu ani nestála.

Potriasla som hlavou, aby som sa spamätala z toho výstupu. *Čo to, dopekla, bolo?* prebehlo mi myslou prv, než som sa obrátila tvárou k prichádzajúcim.

Stačila som po nej hodiť len veľmi kratulinký pohľad, ktorým som na ňu zvolala: *TENTO???* So spokojným úsmevom na tvári prikývla.

Je pravda, že s Peťou nemáme práve podobný vkus na chlapov, ale tohto vybrala jednoznačne podľa môjho gusta. Mňam.

Usmiala som sa na Martina, ktorý predtým mňa postavil ďalší pohár vína, a zachovávaúc rozvahu som akoby nič pozrela po novom členovi tímu.

„Tete, toto je môj kamarát Miro. Miro, Terezka, zoznámte sa.“

Nahodila som štyridsaťpercentný úsmev, aby som nevyzerala príliš dychtivo, a vychutnala som si jeho ľahký bozk na líce.

„Myslela som si, že vás príde viac,“ zahovorila som svoj jednoznačný záujem a sústredila som sa na Maťa.

„My ti nestačíme?“ pozrel na mňa zúfalo a zazubil sa na Mira, ktorý mi venoval biely úsmev francúzskeho milovníka. *Vyzlečieš ma ty? Či sa mám sama?*

„Alex vyšiel von, s niekým telefonuje,“ dodal Maťa po chvíli.

„Ale ten kvalitnejší materiál už máš pred sebou,“ doplnil ho Miro a zopakoval svoju reklamu na zubnú pastu. Veľmi milý chlapec, povedal by jeden.

Keďže sa úsmevmi takto plytvalo, pridala som jeden aj ja. „Beriem na vedomie,“ žmurkla som na neho a s vypätím všetkých síl som sa otočila späť k Peti.

Áno, prosím si ho.

Tento večer začínal vyzerať veľmi slubne.

Alex

Namrzene som ukončil telefonát a ľutoval som, že som to vôbec zdvihol. Bol som doma iba pár dní a už sa to začínalo kopiť.

Možno som bol preč až pridlho a zatváral oči pred problémami, ktoré sa nechystali odísť, iba sa nabaľovali a čakali, kým sa vrátim, aby ma mohli zavalit'.

Vošiel som späť do baru a pohľadom som vyhľadal Martina.

Zamieril som k stolu a rozmýšľal, prečo som sa dnes večer vlastne dal nahovoriť na toto stretnutie.

Maťo mal však minulý týždeň narodeniny, a tak som sa nakoniec zo slušnosti pridal.

„No, tu ho máme,“ uškrnul sa na mňa Maťo, keď ma zbadal, a predstavil ma dievčatám. S Mirom som sa zoznámil už minulý týždeň, keď som jeho a Martina náhodne stretol v meste. Pripadal mi ako buran a nechápal som, prečo sa s ním Martin stretáva, ale mohlo mi to byť jedno.

„Toto je Petra. Peťa, Alex,“ prerušil moje myšlienky. Pozdravil som sa s usmievavou tmavovláskou a dali sme si krátky bozk na líce.

„Najskôr máš predstaviť muža žene, ty manták,“ zašviťtorila a zľahka plesla Martina po pleci.

„Bože, ženské,“ zamrmlal naoko a otočil sa k tej druhej.

„Tete, toto je Alex,“ začal nahlas a artikuloval pri tom tak pomaly, až sme sa museli všetci zasmiať. „Alex,“ mrkol na Petru, asi sa chcel uistiť, či už môže, a pokračoval: „toto je Tereza.“

„Fuu, náročné, musím sa napiť,“ zahlásil Martin a siahol po svojom pohári.

Ja som jeho divadlo ignoroval a nespúšťal pohľad zo štíhlej ženy s rovnými hnedými vlasmi po plecía a s veselou iskrou v očiach. Ich farbu som nedokázal uhádnuť, lebo svetlo v bare všetko skresľovalo.

Podal som jej ruku a naklonil som sa k nej po zoznamujúci bozk.

Voňala príjemne a najradšej by som sa bol naklonil aj k druhému lícu.

Odtiahli sme sa, ešte raz sme na seba pozreli a znovu bol medzi nami odstup. Načiahol som sa po pohár minerálky, ktorý mi Martin doniesol z baru, ale myšlienkami som ostal pri nej.

Ukradomky som si ju premeral. Na krátky okamih sa nám stretli pohľady, ale potom sa otočila k Mirovi, ktorý stál po jej pravici, a kontakt sa prerušil.

Začal som sa rozprávať s Maťom a občas som prehodil nejakú vetu s Petrou, ale okrajovo som sledoval tých dvoch.

Veľmi rýchlo som pochopil, že sú obaja na rovnakej vlne a akékoľvek ďalšie úmysly som stopol.

Trochu ma sklamal jej výber. Čiastočne ma to mrzelo aj preto, že som to nebol ja.

Ale kto som ja, aby som sa staral do jej zlého vkusu na chlapov.

Alex

Pozrel som na hodinky na zápästí a v duchu som si povzdychol. Zabitý večer.

Mal som správny pocit, keď sa mi nechcelo ísť.

„Idem si zavolať taxík,“ zakričal som na Maťu, lebo hudba v bare už mala vyššie decibely.

„Nemusíš, vonku určite nejaké stoja. Naozaj už ideš?“

„Dnes som mal toho dosť, potrebujem to dospať. Hádam nabudúce...“ povedal som neurčito, ale nemal som v pláne zopakovať si v najbližšom čase takýto večer.

Letmo som sa s ním rozlúčil a skontroloval som si veci vo vreckách.

„Pozdrav ostatných,“ snažil som sa prekričať hudbu. V tej chvíli sme pri stole boli iba my dvaja a už som nemal náladu ostávať dlhšie. Vysvetlil som to aj jemu a konečne som sa pobral domov.

Zbadal som, že zo záchodov vyšla Tereza. Zaváhal som, či sa prešmyknúť, alebo spomaliť a rozlúčiť sa.

V tej chvíli ma však uvidela, a tak sa mi zdalo hlúpe iba tak odísť.

Spomalil som, vyhľadal jej pohľad. Ani neviem, či som skôr postrehol skrivenú grimasu na jej tvári alebo seknutý pohyb. Urobil som rýchly výpad vpred a zachytil ju tesne pred tým, ako by bola skončila na zemi.

Povyťahol som ju späť na nohy a zamračený som sa jej spýtal, či je v poriadku.

Namiesto poďakovania niečo odvrkla a vytrhla sa mi.

Neprijemným tónom vyplula *ďakujem* a odkráčala smerom k stolu. Zaskočený som sa za ňou obzrel, potom som sa otočil a odkráčal opačným smerom.

Asi som ju odhadol trochu zle.

Tereza

Už dávno som sa na rande tak veľmi netešila. Miro sa mi v ten večer vážne páčil. Nebol dokonalý, ale obaja sme niečo popili a vtedy človek nie je nikdy tak celkom sám sebou.

Ale bol sexi a nasmiala som sa pri ňom. Na rozdiel od jeho kamaráta. Ak tí dvaja vôbec boli kamaráti.

Keď sme na seba s Alexom pozreli, niečo... Niečo tam bolo. Aspoň som si to myslela a na okamih ma to zneistilo. Ale ako sa večer vyvíjal, moje podozrenie sa nepotvrdilo. Bol to čudák. Zamračený, vôbec mi nepripadal zábavný, a ten koniec. Ach, ani sa mi na to nechcelo myslieť.

Zato Miro...

Keď ma pozval na rande, vôbec som nezaváhala.

Nemala som nijaké očakávania a plány. Povedala som si, že uvidím, ako sa večer vyvinie.

A keď sa začal vyvíjať trochu rýchlejším tempom, rozhodla som sa nenamietat'. Predsa len, pol roka je pol roka.

Tereza

Keď sa za nami zabuchli dvere bytu, definitívne som sa utvrdila v tom, že máme na tento večer rovnaké plány. Počas púte z chodby do obývačky sme zo seba strhli oblečenie rýchlejšie, než banka zrealizuje platbu pri priložení karty k platobnému terminálu.

A keby som bola vedela, ako vyzerá bez oblečenia, bola by som ho vyzliekla už na večeri.

Tento chlap bol laskonka kombinovaná s krémešom, poliata vaječným likérom a ozdobená šľahačkou. Tomu teda hovorím správna voľba.

Chcela som sa k nemu skloniť a vziať ho do úst, no on len ticho precedil pomedzi zuby: „Lahni si.“

Chcela som namietnuť, že môžeme začať priamo na mieste, ale to ma už ťahal k posteli.

Na druhej strane, pocit, že ho takto privádzam o rozum, sa mi rozhodne páčil.

Strčil do mňa a ja som tvrdo dopadla na ustlanú posteľ. Rada by som povedala, že je to úžasne vzrušujúce, presne také, ako v stovkách filmov, v ktorých takúto scénu použili, ale v skutočnosti som na okamih pocítila, ako sa mi sivá hmota otrieskala o lebečnú kosť.

Kým som sa spamätávala z mierneho otrasu mozgu, vrhol sa ku mne a spod vankúša pohotovo vytiahol kondóm.

Trochu rozpačito som sa usmiala a chcela veriť, že ho tam schoval len tesne predtým, ako dnes večer odchádzal, špeciálne pre túto príležitosť.

Ruky som si založila na jeho temene a pritiahla som si ho, aby som ho pobozkala. K tomu som sa však už nedostala, lebo sa rozhodol pre priamy útok.

V tej chvíli všetky moje nádeje vypršali. V priebehu niekoľkých sekúnd sa zmenil na toho, ktorého som dnes večer rozhodne stretnúť netúžila – stal sa z neho môj bývalý – Roman Dobyvatel.

V hlave sa mi ako na povel rozozvučalo staré známe *Tak otvor bránu, lebo ju rozbijem*. A keby to nebolo také desivé, asi by som sa v tej chvíli rozosmiala.

Mala som ho zrejme odstrčiť alebo sa ho pokúsiť spomaľiť, no pocit, že tam s nami sedí môj bývalý spolu s bratmi Timkovcami, ma natoľko vydesil, že som sa zmohla iba na dobre overené civenie do stropu.

Nesúď knihu podľa obalu, vyčítala som sama sebe, pričom som pozorovala hrubozrnnú omietku na strope a uvažovala, či by si vôbec všimol, keby som teraz odišla.

No tak, snaž sa, zavzdychaj, nech si myslí, že sa ti to páči, nabádala som sa, ale uvedomila som si, že on si nedostatok nadšenia z mojej strany ani nevšimol.

Bože, zdesene som pozrela na jeho brunátnu tvár, čo tu robím?

„Teraz!“ zakričal odrazu, až som sa strhla. „Už môžeš,“ doplnil a ja som takmer vyhrkla: *A čo?*

Našťastie som to včas pochopila, a keď sa so zavytím trhol, vydala som zvuk, ktorý mal predstavovať môj orgazmus, a pre istotu som mu zaryla nechty do chrbta.

Prudko vydychujúc sa na mňa zvalil, čím dokonale završil svoje vystúpenie.

Napadlo mi, že takto by to asi vyzeralo, keby do Mr. Beana vsunuli nejakú posteľovú scénu.

Čo sa to práve stalo?

Cítila som sa, akoby som si bola v reštaurácii objednala stredne prepečený stejk a priniesli mi namiesto neho tie vo vode namáčané sójové plátky. Toto nebola ani laskonka, ani krémeš, a už vôbec nie šľahačka. Toto bol diétny suchár s margarínom.

„Fú, to bola parádička,“ zhodnotil na burana, keď sa po chvíli nadvihol a spokojne sa na mňa usmial. Spýtal sa ma, či sa niečoho napijem, a ja som prikývla, len aby sa odo

mňa odvalil. Len čo vstal, zakrútila som sa do periny a otočila som sa na bok.

Minule som si zapla nejaké nové spracovanie rozprávky Kráska a zviera. Trvalo to s tými blbými reklamami skoro tri hodiny a okolo jedenástej večer som už držala oči leďva otvorené. Ale povedala som si, že vydržím, aby som si pozrela, ako sa zviera premení na krásneho princa. Nakoniec sa však z neho nestal krásny princ, ale Vincent Cassel, o ktorom sa jedna kamoška výstižne vyjadrila, že je taký škaredý, až je pekný.

No a tento večer... Tento večer bol ako tá rozprávka. Ibaže na konci nebol žiadny pekný princ, dokonca ani Cassel. Nie, na konci mojej rozprávky sa zviera premenilo na princa Charlesa. Ktorý je taký škaredý... Až je škaredý.

Mala som pocit, že najlepšie urobím, ak sa jednoducho oblečiem a odídem.

Môj princ Charles si už zrejme prišiel na svoje a pravdepodobne ma už nebude zdržiavať.

Aspoň v niečom som sa v súvislosti s týmto večerom nemýlila, takže o desať-pätnásť minút som už bežala domov poplakať si pod dlhou horúcou sprchou.

Tereza

Kým sa mi v tú noc podarilo zaspáť – našťastie už vo vlastnej posteli –, aspoň tisíckrát som v duchu prekliala svoje kamarátky a tú prekliatu babskú jazdu.

Keby sa minule neboli dochlípali a nevymýšľali tie blbé kvízové otázky à la Cosmopolitan v štýle: *S kým zo*

svojich bývalých by si na to rada znovu vhupla? nemusela som dnes večer skončiť s tým mumákom.

Keď som však počúvala ich pikantné, rozvláčne odpovede a následne habkala tie svoje nepresvedčivé... No kto by sa čudoval, že ma to vyprovokovalo ísť hneď v ďalší piatok do baru s predsavzatím, že si nájdem svojho úžasného bývalého. Pesimistické? Možno. Ale už sa presypalo veľa piesku od čias, keď som dúfala v krásny vzťah s budúcnosťou. A ešte viac, odkedy som dúfala v romantický vzťah s ružovou budúcnosťou na spôsob frázy *kým nás smrť nerozdelí*. O čom som snívala predtým, to si už presne nepamätám. Zrejme o niečom rovnako nereálnom ako práve narodený Ježiško, ktorý roznáša darčeky deťom po celom svete. Pardon, niekde ho od komína odsotí Santa Claus. Táto verzia je však aspoň logickejšia. Veď dnes je to životný štýl, keď si slečna nájde svojho osobného Santa Clausa. Len sa to volá trochu inak. Jedinou podmienkou je, že na rozdiel od detí musí byť neposlušná.

Ja si však žiadneho Santa Clausa nehľadám, musela som teda loviť medzi smrteľníkmi.

No a keď mi Martin predstavil svojho kamaráta Mira, mala som pocit, že mi práve niekto odovzdal šek od lotériovej spoločnosti.

Nuž, dávajte si pozor na to, čo si želáte. Môže sa stať, že si želáte sladkosť, ale dostanete stéviu, alebo túžite po sláve, a tak sa vaša fotka nakoniec skutočne ocitne na webe, akurát to bude v článkoch s titulkom *Opitý vykradol obchod a nechal na pulte položenú peňaženku*.

Alebo si poviete, že by ste chceli sexi chlapa, ale potom dostanete... Mira.

Kto by však bol pomyslel na niečo zlé, keď si želá pokojný a príjemný večer s priateľmi.

No, buď musím vymeniť priateľov, alebo... Alebo nekompromisne vyškrtnúť slovíčka *chcieť* a *želať si* zo svojho slovníka.

Teraz by som to zhodnotila skôr ako *ďakujem, už som plná*.

Moment paniky. Fúúú, nie, použil kondóm.

Neviem, či na budovaní toho posteľného babráctva pracoval dlhé roky, alebo to už dostal do vienka, ale ak to druhé, jednoznačne by to mal reklamovať.

Malo by byť zakázané baliť takých debilov do takých pekných obalov. Akože, ak toto nie je klamanie zákazníka, tak už neviem... Nájsť v rožku zapečenú myš by ma nesklamalo o nič viac. Vydesilo? Hm, to možno hej.

Na druhej strane, naozaj existuje ešte vyššia úroveň hrôzy, než pospevovať si No Name pri sexovaní?

Striaslo ma, a keď som si uvedomila svoje myšlienkové pochody, chcelo sa mi plakať. To som zas dopadla. Možno bol ten polrok prikrátke časové obdobie.

O týždeň neskôr

Tereza

Mala som ten večer brať ako varovanie a ponaučenie, že z návštevy barov nikdy nič dobré nevzide. Zrejme by som okrem slušnej kopy ušetrených peňazí mala aj trochu

jednoduchší život. Ale človek je tvor nepoučiteľný, čo dokazuje pohľad na minulosť i súčasnosť.

Nepoučiteľní sme boli viacerí. Ísť do baru v sobotu večer ako partia bez rezervácie je zjavne niečo, čo sa stretne akurát s posmešným úškrnom personálu.

Bolo to jednoznačne manažérske zlyhanie a hodili sme to na Maťa. Nájst' obetného baránka je v takýchto situáciách kľúčové.

„Čo fčul?“ zahlásila namrzene Peťa a využila túto zmatečnú situáciu, aby si jednu zapálila.

„Pozri si ten obrázok na obale,“ zamračila som sa na ňu, pretože som sa ju už vyše roka neúspešne snažila odučiť od fajčenia.

„Kupujem si tie škatuľky kvôli cigám, nie namiesto časopisu, takže ďakujem, nepozriem.“

Zazrela som na ňu, ale už som to ďalej nekomentovala. Toto bolo na dlhú hádku v súkromí.

Aňa, Petina sesternica, pokrčila plecami a oprela sa o svojho frajera, Maroš s Martinom si vysielali nemé signály. Bola som vďačná, že Miro sa na tejto udalosti nezúčastnil, a Maťovi som naznačila, že by som uvítala, keby to tak ostalo aj do budúcnosti.

„Piatok večer. V tomto čase už bude všade natrieskané,“ zhodnotila som apokalyptické vyhlídky nášho večera.

„Mali sme ostať v Oasise a nevymýšľať,“ dodala som a veľavravne som sa otočila k Maťovi. „Aaale niekto vymýšľal.“

„Zabite posla,“ zamrmlal Maťo s grimasou na tvári.

„Osla?“ zopakovala som.

„Tejto občianke už nedávajte piť,“ povedal a hodiac pohľadom po okolostojacich zahlásil, že niečo vymyslí.

„No, my dvaja to asi balíme,“ zahlásila Aňa a zívla, až jej zapukalo v sánke.

„Ale netrep, veď mi dajte chvíľu.“

„Sorry, Maťo, už som vážne unavená a ráno cestujeme. Takže by som povedala, že dobre bolo, dosť bolo.“

„Ale, Ani, nechodte ešte. Dáme si niekde ešte jeden-dva drinky a pôjdeme všetci,“ začala ju prehovárať aj Peťa a ja som sa iba uškrnula, lebo som vedela, že jeden drink to určite nebude.

Anka a Paľo dospeli dedukciou zjavne k rovnakému záveru, lebo po pár minútach sa nekompromisne rozlúčili a zdúchli.

„No čo, banda Leninova, dúfam, že vy pokračujete,“ zvolal Maťo a ja som sa nenápadne otočila bokom, lebo práve v tej chvíli sa mi tak zívlo, až som si myslela, že sa mi vykĺbila sánka. Rozhodne vydala taký zvuk. Bolo to zlé znamenie. Vedela som, že teraz sa intervaly medzi ďalšími zívnutiami budú už iba skracovať. Nevedela som však najsť elegantný únikový manéver, ktorý by ma urýchlene dostal domov. A tak som ostala trpieť spolu s nimi.

Tereza

Keď nás taxík vyhodil pred barom, neisto som sa rozhliadla. Ešte nikdy som tu nebola a myslím, že som o tomto mieste ani nepočula.

„Zvonku to vyzerá fajn,“ skonštatovala Petra a pohla sa za ostatnými ku vchodu.

Ja som taká nadšená nebola.

Nepovedala by som ani slovo, keby... Keby bol majiteľom niekto iný a keby ten bar nebol... Ehm, no... Ešte stále som v hlave zúfalo hľadala cestičku k môjmu otvorenému, neprudérnemu ja.

„Maťo, si si istý, že tu dnes nie je... No veď vieš.“

Maťo spomalil a počkal na mňa. Uškrnul sa a provokačne na mňa žmurkol. „Prečo? Vari by si sa nezamiešala do davu?“

Odpovedala som mu zagúľaním očami a grimasou.

„Klídek. Dnes sa nič nedeje. Nebudeš svedkom žiadnych orgií, hoci viem, že po tom tajne túžiš.“

„Po ničom naozaj túžim Maťko.“ Sladko som sa usmiala.

„Už nič nehovor.“ Pochopil.

Pripojila som sa k Peti a vošli sme.

Presne ako zvonku. Bol by to pekný bar, keby...

Nestihli sme urobiť ani pár krokov, keď som ho zahliadla.

Neviem, či to bola náhoda alebo mu Martin napísal, že sme už tu, ale okamžite som si vybavila tú trápnu situáciu z minula a nálada mi ešte viac klesla.

Len čo nás zbadal, bolo mi jasné, že je na tom veľmi podobne. Zatváril sa tak kyslo, že som mala chuť zvrtnúť sa a odísť.

No áno, ani ja ťa nevidím rada, vyprskla som v duchu a snažila som sa tváriť, že mi to je jedno. Martin vykročil k nemu a zvitáli sa podaním ruky, to isté zopakoval s Marošom. Petru pozdravil ľahkým bozkom na líce a potom sa otočil ku mne.

V jeho očiach som čítala, že má stále v živej pamäti tú nešťastnú scénu z baru, keď som sa mu rozplesla pri nohách. Cítila som, ako mi červeň udiera do tváre. A pritom

to bola iba nešťastná náhoda. Vykrútilo mi nohu na opätkoch a spadla som rovno pred neho. No dobre, zachytil ma a zabránil tomu, aby som si naozaj otláčila vzor podlahy na líce, ale možno by to bolo bývalo znesiteľnejšie než ten jeho povýšenecký pohľad, ktorým ma potom obdaroval. Pán Dokonalý, ktorý sa zrejme nikdy v živote nezrúbal.

Naklonil sa ku mne a na okamih som zacítila jeho parfum alebo vodu po holení, alebo čosi, čo voňalo fakt príjemne. Až kým som sa nespamätala a neuvedomila som si, o kom je reč. Rýchlo som sa odtiahla.

„Ahoj,“ zamrmlala som a on mi to rovnako nadšene opätovoľ.

Nakoniec som sa rozhodla ignorovať ho, nakoľko to len bude možné, a prežiť nejako tento večer, ktorý už aj tak lepšší nebude. Len to nejako dobojovať so vztyčenou hlavou.

Usadil nás k VIP stolu, objednali sme si drinky a po pár zdvorilostných vetách si išiel po svojej robote.

„Wow, je to tu parádne,“ nadchýnala sa Peťa a Maroš prikývol. „Hej, rád sem chodím.“

Pozrela som na neho so zdvihnutým obočím.

„Čo je?“ ohradil sa. „Do baru.“

„Uhm, jasné,“ nedala som sa presvedčiť.

„Chodíte sem často?“ spýtala sa Petra chalanov a ja som sa nenápadne rozhliadala okolo v snahe nájsť nejaké inkriminujúce náznaky toho, čo sa tu zvykne diať.

„Občas,“ odpovedal jej Maťo.

„A boli ste aj na nejakej swinger párty?“ pokračovala zvedavo a vo mne to hrklo. Hoci mi tá myšlienka lietala v hlave, odkedy to Maťo spomenul v taxíku, dúfala som, že sa tejto téme dnes večer vyhneme.

Veľmi som sa snažila nepočúvať ich konverzáciu, ale nedalo sa.

„Nie,“ odpovedal Maroš.

„Bol som raz,“ povedal takmer súčasne Maťo.

„A?“ Petra sa nedočkavo naklonila dopredu.

„Bože, musíte sa o tom baviť?“ odfrkla som, ale ona iba mávla rukou a čakala na Maťovu odpoveď.

„A nič. Sedel som pri bare a popíjal. Oslovili ma nejaké baby a zo dva páry, a tak som radšej zdrhol,“ rozosmial sa a Peťa asi ostala odpoveďou sklamaná.

„Takže si si to nevyskúšal?“

„Čo? Grupák s párikmi? Nie.“

„Vyzeráš sklamane,“ dodal a uškrnul sa na Peťu. „Ale ak chceš, niekedy ťa môžem zobrať so sebou.“

Peťa sa rýchlo odtiahla a nahodila zhrozenú grimasu. „No to určite.“

Martin sa rozosmial. „Upokoj sa, moja. Nie je to také mecheche, ako si asi predstavuješ. Jednoducho sa ľudia bavia, popíjajú, a ak má niekto chuť na niečo viac, ty pri bare to nemusíš ani len tušiť. Ak čakáš more latexu, biče a grupáky pri každom stole, asi budeš sklamaná.“

„Hej, rozhodne by ma to sklamalo,“ odpovedala som za Peťu a bola som šťastná, že k nám prišla čašníčka s drinkami.

Tereza

„No tak, Tete, čo sa deje? Uvoľni sa trochu.“

Peťa ma očkom pozorovala v zrkadle a nanášala si popri tom novú vrstvu rúžu na pery.

„Vôbec sa mi tu nechce byť, Peti. Najradšej by som šla domov.“

„Podľa mňa je tu super.“ Cmukla červenými perami a rúž schovala do kabelky. „Prekáža ti bar alebo jeho majiteľ?“

Môj pohľad bol veľavravný.

„Podľa mňa je fajn.“

„Podľa mňa poďme domov.“

„Kušuj. Dáš si ďalší drink a dobre bude. Hybaj.“

Povzdychla som si, hoci som nečakala, že by sa naozaj obetovala a na dnes to tu zabalila.

„Preeesne tak. Hlboký nádych a výdych, pripažiť a cupitaj.“

„Bež napred. Ja idem ešte raz na malú. Môj mechúr už asi starne.“

„No určite. Odídem a zdrhneš cez záchodové okienko,“ osopila sa na mňa Peťa naoko a ja som jej v tej chvíli závidela ten prebytok dobrej nálady.

„Vypadni. Prídem.“

„No dobre,“ zagúľala očami. „Ak neprídeš do piatich minút, pošlem po teba pána Darcyho.“

„Darcyho?“

„Hej. Pripomína mi ho. Tebe nie?“

„Ktorú verziu z tých všetkých televíznych a filmových spracovaní myslíš?“

„Knižnú,“ zasmiala sa Peťa a zabuchli sa za ňou dvere.

Pokrútila som hlavou a zavrela som sa v kabínke. Bola som našťvaná sama na seba, že ma ten chlap tak veľmi rozčuľuje. A v podstate takmer bezdôvodne. Veď sme spolu vtedy ledva prehodili pár viet.

Vybavila som si, čo bolo treba, a vyšla som von. Chcela som odbočiť do chodby, no zastavili ma mužské hlasy, jeden z nich som spoznala okamžite.

„... proste si ich sem nemal ťahať.“ To bol ten druhý hlas. Nepoznala som ho tak dobre, ale trvalo mi iba pár sekúnd, kým som ho priradila k majiteľovi.

„Nepreháňaj, Alex. Nič sa predsa nedeje.“

„No, mal si mi povedať, s kým sa chystáš prísť.“

„Prečo? Máš s babami nejaký problém?“

Počula som zaodrhánie. „To nie, ale...“ veta ostala nedokončená. Našťastie.

Aj tak som však počula dosť. Prudko som vyrazila dopredu a s pohrdavým pohľadom som prešla okolo nich.

V jednom mala Petra pravdu. Ten drink som potrebovala. V tom, že potom bude dobre, bola, žiaľ, na omyle.